

Nieuwsbrief november 2002

Beste Sumba zendingvrienden,

De Heere spaarde mij (Marja) op mijn reis naar Indonesië en naar Sumba. Het was wel weer even wennen aan de intense hitte. Zelfs de eigen bevolking klaagde over de hitte. Om 10 uur 's morgens wijst de thermometer al 36 C aan, maar we raken er aan gewend. Toen we in Waingapu aankwamen, was er geen Christina met truck, maar na wat wachten kwam ze aanrijden in een werktruck! Onze truck had pech gekregen bij de rivier vlakbij ons huis. Een van de werkmannen die bezig zijn met het bouwen van een brug, bood aan om haar naar de stad te rijden in zijn werkauto. De chauffeur bood ook aan om al onze spullen mee te nemen in zijn truck wat betekende dat wij achter in moesten zitten. Het is zo verschrikkelijk stoffig deze tijd van het jaar, dat we zijn aanbod afsloegen en een stationwagen huurden om naar huis te gaan. Eerst gingen we naaar onze monteur en vroegen hem of hij onze truck kon maken. Het verbaasde me altijd weer hoe zij hun werk neerleggen en gelijk meekomen. De auto zat vol, we hadden Samuël bij ons, en Christina en de 2 monteurs en nog de dozen en de voorraden en de chauffeur die de gehuurde auto reed. Het leek wel of hij elk gat in de weg raakte maar we arriveerden laat in de middag in Tanabanas. De jongens hadden welkomstborden neergezet in de tuin en bij de voordeur, het was heel fijn om terug te komen. Wim was erg druk met verschillende dingen en we konden daardoor niet gelijk naar de weeskinderen waar we jullie over verteld hebben.

Sarah, de vroegtijdig geboren baby blijft overgeven en diarree houden, ze verliest snel gewicht, dus uiteindelijk moesten we haar zaterdag naar het ziekenhuis brengen. Daar moest ze aan het infuus en na twee dagen kwam ze weer naar huis, maar nu heeft ze wat bloed opgegeven.

We voelden de noodzaak om naar de kampong te gaan waar de twee wezen wonen. We vertrokken zondagmiddag naar hun dorp om opnieuw te proberen om de kinderen mee te krijgen. De laatste 5 minuten reden we door een veld en ik weet zeker dat als het eenmaal regent we daar onmogelijk kunnen komen. Toen we bij de kampong aankwamen hielpen we eerst de zieken en vroegen wat informatie over de weeskinderen. De mensen zeiden dat we de kinderen mee moesten nemen omdat er hier niet goed voor hen gezorgd werd. We gingen naar de grootvader van deze kinderen, de baby Justina van 7 maanden en een jongen Christopher van 3 jaar. We hadden Shinta bij ons en die nam gelijk de baby maar na veel praten wilde de grootvader niet dat wij de kinderen meenamen. Hij had allerlei smoesjes. Toen zijn we naar het hoofd van het dorp gegaan, maar ook hij kon de grootvader niet overtuigen om de kinderen aan ons mee te geven. Ik had onze videocamera bij ons en ik filmde het kleine meisje toen de buurvrouw haar vasthield. We moesten opnieuw naar huis, een uur rijden zonder de kinderen. Toen we terugwaren zei Wim dat ik terug moest gaan om de kinderen te halen, maar we moeten hier ook heel zorgvuldig mee om gaan. De volgende avond stierf Justina. Ze kwamen in de morgen om het ons te vertellen. Eerst wilde ik het niet geloven maar ze zeiden dat ze in ademnood was gekomen en was gestorven. We veronderstellen dat ze de baby hebben gedood net zoals de moeder. De politie kwam en groef het lichaam van de moeder op voor een lijkshouwing. De grootvader zei: "O, dat kunnen ze toch niet meer zien." Hij werd erg bang toen ik hem vertelde dat ze van alles kunnen zien, ook als het een tijd geleden is. Je begrijpt dat we erg bedroefd zijn en Wim vroeg zich af of hij had moeten teruggaan en de baby met geweld hadden moeten nemen. We zijn nu bang als we teruggaan voor de jongen dat ze hem ook zullen vergiftigen. Wim heeft nu het gevoel dat de Heere de baby tot zich heeft genomen en als dat zo is, is ze veel beter af dan bij ons.

Met de andere kinderen in het tehuis gaat het goed. Er zijn wel wat zorgen over sommige baby's en diarree. Met Topan, de baby die op zo'n wonderbaarlijke manier is genezen, gaat het heel goed. Het is moeilijk te geloven dat hij zo ziek is geweest. Hij springt in zijn stoel op en neer als hij Wim ziet. Samuël heeft een beetje moeite om ZIJN opa te delen met de anderen kinderen. Gisteren zei hij: "Saya punya opa" (het is mijn opa). Het is verbazingwekkend om te zien hoe veel hij is gegroeid gedurende de 5 maanden dat ik hem niet heb gezien. Wim nam hem mee toen hij me op kwam halen in Bali. Soms spreken we Hollands, want Ian is Hollands en na een tijdje verstond Samuël waar we het over hadden. De andere kinderen willen ook engels leren, dus leren we ze elke dag wat woorden. Nathar leert typen, zo kan hij leren om op de computer te werken. Hij vindt het heerlijk.

Twee meisjes die ons helpen in het tehuis, zijn dinsdag vertrokken voor een week vakantie. We hebben nu wel handen tekort. Wim had die dag ook een ontmoeting met de gouverneur in Waikabubak, dus bracht hij ze naar hun huis wat ook in die omgeving is.

We verlangen naar de regen, alles is grijs en stoffig en het regende niet sinds maart. Hoewel 60 km verderop heeft het geregend waardoor het water in de bron wel gestegen is.

Een ouderling van Tana Pahit kwam aan Wim vragen of hij in hun kerk weer wilde spreken en ook in Waipen Jelu. Het afgelopen half jaar maakte een ouderling van Tana Pahit het Wim onmogelijk om te spreken. Maar nu is die ouderling uit de kerkenraad. Deze zondag sprak Wim daar weer voor het eerst en de mensen waren zo blij om hem terug te zien. De kerk was vol. Er waren zelfs wat geiten!

Vandaag is de waterreservoir van het huis geleegd. (Ik ben uit de buurt gebleven) De jongens vinden het heerlijk om het vuile water bij de bomen te storten, ze hebben er al de hele dag gewerkt. Dan zal het schoon zijn als de regen komt. Toen ze klaar waren met het schoonmaken en het desinfecteren, pompte Wim 15.000 liter in het waterreservoir van de waterput, wat genoeg moet zijn als we er zorgvuldig mee omgaan. Er komen nu zoveel mensen voor water, nu hun voorraden opdrogen.

Het is enige uren later en om 17.30 u gaat Wim met wat andere mensen naar de district-burgemeester waar Justina woonde. We dachten met behulp van hem, dat de grootvader de jongen zou laten gaan, maar het mocht niet baten. Hun is verteld op welk een gruwelijke manier ze de moeder hebben vermoord, ik zal dat hier niet herhalen. Hoe ver kunnen we niet zinken als we aan onszelf zijn overgegeven, en wat hebben we de bewarende hand van de Heere nodig in alles wat we doen.

Wim wilde nog wat aan deze brief toevoegen, maar omdat hij laat terugkwam uit Prelangi, had hij niet meer de gelegenheid. Als de Heere wil is de volgende brief van hem.

We willen jullie opnieuw danken voor jullie ondersteuning en gebeden.

Groeten van het Zendingsteam.